

Provokatorer, og at han derfor havde anmodet Anklagemyndigheden om at rejse Tiltale i den Anledning, idet det som sædvanlig overlodes Anklagemyndighedens Repræsentanter at afgøre, efter hvilke Paragraffer Tiltale skulde rejses. Anklagemyndigheden havde i Overensstemmelse med fast Praksis, naar der i det offentliges Interesse rejstes Tiltale i Ærefornærmelsessager, foruden Straffelovens § 267 paa-beraabt sig § 268, Bagvaskelsesparagraffen, for ikke paa Forhaand at afskære Domstolene fra at henføre Forholdet til § 268, hvis det under Domsforhandlingen anførte maatte give Grundlag herfor. Denne Tiltale var efter Justitsministeriets Opfattelse ogsaa velbegrunderet i det foreliggende Tilfælde. Og hvad der var oplyst angaaende Indrejsetilladelsen til Werner Calm kunde lige saa lidt som nogen anden Sag give Grundlag for en Beskyldning for Indsmugling af politiske Provokatorer. — Werner Calms Indrejseansøgning var i første Omgang blevet afslaaet, fordi man i Justitsministeriet ikke følte sig overbevist om, at han var udsat for Livsfare, fordi hans Tilknytning til Danmark var forholdsvist ringe, og endelig fordi der ikke var nogen Sikkerhed for senere at komme af med ham igen. Hans Søster havde imidlertid anført, at han vilde kunne faa Lov til at komme ud af Rusland, hvis han kunde faa Pas til Danmark — medens han ikke havde nogen som helst Mulighed for at komme andetsteds hen direkte fra Rusland —, og at han havde til Hensigt at udvandre til Sydamerika; da det endvidere blev oplyst, at der her i Landet var sikret Werner Calm tilstrækkelige Pengemidler til at dække Udgifterne ved hans Ophold her og ved hans senere Rejse til Sydamerika, og da den herværende Hjelpekommité for jødiske Flygtninge havde lovet gennem Flygtningeorganisationerne i Udlandet snarest at skaffe ham Indrejsetilladelse til Sydamerika, havde Justitsministeriet anset det for rimeligt at imødekomme Søsterens Henvendelse. Det var over for Ministeriet oplyst, at Werner Calm var Kommunist, og at han havde været indviklet i en Proces i Tyskland, men var blevet frifundet; derimod oplystes intet om, hvad han havde været sigtet for, specielt ikke — som det senere var hævdet —, at det drejede sig om et Drab. Efter det Materiale, der forelaa for Justitsministeriet, var Calm en dygtig Købmand, som havde haft ansvarsfulde Stillinger flere Steder baade i Tyskland og andetsteds, en Mand, der af idealistiske Grunde var Kommunist, og det havde for Justitsministeriet alene drejet sig om af rent humane Grunde at redde et Menneskeliv, ikke om at redde en »i øvrigt højst utiltalende og fæl kommunistisk Forbryder«.

Naar Anklagemyndigheden havde protesteret mod Fremlæggelsen af forskellige af Forsvareren begærede justits-